

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI
Fakulta právnická

PROTOKOL O HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE
(posudek oponenta)

Práci předložila studentka: **Kateřina Sobotková**
Název práce: **Mediální politika**
Vedoucí práce: **JUDr. Tomáš Louda, Csc.**
Oponent: **JUDr. Ing. Patrik Kurz, Ph.D.**

1. Cíl práce

Cíl, který si autorka stanovila, se autorce podařilo splnit.

2. Obsahové zpracování

Z hlediska obsahového jsem toho názoru, že autorka předložila vcelku zdařilé dílo, ve kterém se dokázala vypořádat s vymezenou problematikou, a to zejména v její teoretické rovině.

Protože je úkolem oponenta zejména upozorňovat na slabší stránky posuzovaného vědeckého díla, nelze pominout, že autorka nemá správně stanovený cíl diplomové práce. Autorka si v úvodu své práce stanovila cíl „rozbor mediální politiky a všech jejích částí“ a „nejen popsání jednotlivých složek mediální politiky, ale také získání odpovědí na výzkumné otázky – Jaký je vztah veřejnosti k masovým médiím? a Jak vypadá sdělování informací médií v praxi?“. Samotný rozbor mediální politiky ve všech jejích částech však nemůže být bez dalšího cílem kvalifikační práce. Získání odpovědí na výzkumné otázky – Jaký je vztah veřejnosti k masovým médiím? a Jak vypadá sdělování informací médií v praxi? také nemůže být bez dalšího cíle práce. Výše uvedené může být podkladem, pro v úvodu práce řádně nevyjádřený cíl práce. Taktéž nelze opomenout, že vědecká práce má zahrnovat pouze jeden cíl, případně další cíle mají být dílčími, jež mají umožnit potvrdit či vyvrátit tzv. hlavní – cíl práce. Autorka v předmětné práci nestanovila žádnou hypotézu, která měla být prací vyvrácena či potvrzena, nestanovila ani cíl analytický či komparační.

Diplomová práce obsahuje rozsáhlou teoretickou část (str. 3-50) s rozsáhlým zdrojovým aparátem. V teoretické části se pod bodem 2 (str. 3-9) autorka zabývá stručně vymezením pojmů komunikace a jejím dělením, pojmem média a mediální politika, pojmem reklamy, informační společnosti, mediokracie a pojmem veřejného mínění. Pod bodem 3 se diplomová práce zabývá historií a vývojem médií. Těmto částem práce nelze v obecné rovině nic podstatného vytknout, neboť se jedná o prostou literární rešerši. Je však na místě poznamenat, že část práce pod bodem 2 je zahlcena značným množstvím dílčích

pojmu, jež autorka velmi stručně popisuje a že část práce pod bodem 3 je skutečně velmi stručným historickým přehledem. Toto však není práci výslovně na škodu, neboť samotné vymezení pojmu a stručný historický exkurz není předpokladem pro naplnění cíle, jež si autorka pro tuto kvalifikační práci stanovila. Je zcela pochopitelná snaha autorky o vymezení základních pojmů a historický exkurz, nicméně lze předpokládat, že ve vztahu k cíli práce by bylo spíše vhodné se zaměřit jen na vybrané základní pojmy a tematicky relevantní historické období, jež by bylo podstatně podrobněji zpracováno.

V části práce pod bodem 4 (str. 28-42) se autorka zabývá legislativní úpravou související s mediální politikou, a to jak úpravou národní, tak v omezené míře i úpravou práva Evropské unie. Zde autorka zpracovala přehled relevantních právních předpisů a stručně jej charakterizovala. V části práce pod bodem 5 (str. 43-48) se autorka zabývá veřejnoprávními médii – Českou televizí a Českým rozhlasem, jejich financováním a dále pak Českou tiskovou kancelář. V části práce pod bodem 6 (str. 49-50) autorka stručně pojednává o Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Tyto části práce lze zhodnotit jako rešerši právních předpisů se stručným komentářem. Zde lze autorce přičíst k dobru, že pro komplexnost zpracování autorka užila jako zdroj i usnesení Ústavního soudu (str. 49), kdy soudní rozhodnutí jsou jedním ze základních zdrojů výkladu právních pojmů a sporných otázek. Jedná se však o jediné užití judikatury v předmětné kvalifikační práci.

Od části práce pod bodem 7 by bylo možné hovořit o praktické části předmětné práce. V části práce pod bodem 7 (str. 51-68) se autorka zabývá vztahem občana a médií, a to na základě skutečností získaných elektronickým dotazníkovým šetřením a pozorováním vývoje mediální sféry v období koronavirové pandemie. Nejprve se autorka zabývá jednotlivými otázkami dotazníku. Na straně 52 autorka uzavírá, že se na základě odpovědí respondentů na otázku č. 1 potvrdila hypotéza, že se každý člověk v běžném životě setkává s nějakými médii. Tato hypotéza však autorkou stanovena dříve nebyla. Vedle toho autorka uvádí, že hypotéza pro první otázku byla, že „nejvyužívanějším médiem se stanou internetová média“. Zde je na místě poznamenat, že autorka zcela nezvládla práci s pojmem hypotéza. Dále je na místě poznamenat, že hypotéza, jež má stanovit vyšší míru využitelnosti internetového média do budoucna, nemůže být ověřena testovou otázkou – jaká média běžně využíváte. V daném případě nebyl prováděn dlouhodobý výzkum pro srovnávání změny výstupu dotazníku v čase. Dále v části práce k dotazníkové otázce č. 1 autorka pojednává o statistických datech získaných na webových stránkách Českého statistického úřadu. I u dalších dotazníkových otázek si autorka stanovila nějaký cíl – hypotézu, kdy ne vždy bylo možné na základě dotazníkových otázek či prostého pozorování hypotézu relevantně zodpovědět.

Pro teoretickou část práce si autorka stanovila cíl „rozbor mediální politiky a všech jejích částí“ a „nejen popsání jednotlivých složek mediální politiky, ale také získání odpovědí na výzkumné otázky – Jaký je vztah veřejnosti k masovým médiím? a Jak vypadá sdělování informací médii v praxi?“, které měly být zodpovězeny na základě praktické části. V teoretické části autorka popsala vybrané pojmy, pojednala o historickém vývoji a stručně nastínila obsah relevantní právní úpravy. To by bylo možné označit za určitou formu rozboru mediální politiky. Z tohoto rozboru však nebyl prezentován žádný výstup. Za splněný pak lze označit cíl praktické části práce, a to zodpovězení položených otázek. Položené otázky pro praktickou část jsou však značně obecné a neurčité v tom co má být jejich výstupem. Jako pozitivní je na místě označit, že se autorka zabývá i pravdivostí sdělovaných informací médii.

Ve vztahu k validitě testu je třeba uvést, že s ohledem na absenci hypotézy není možné posoudit správnost dotazníkových otázek. Taktéž je nezbytné poznamenat, že nízký počet respondentů byl spíše pro orientační zjištění stanovisek na položené otázky. Dále nelze opomenout, že se jednalo o webový dotazník, kdy však zaměření dotazníku nebylo směřováno pouze na určitou věkově mladší skupinu, pro kterou je webový dotazník akceptovatelný. Z webové formy dotazníku lze bez dalšího dovodit i autorčin dílčí závěr o preferenci webových zdrojů informací respondenty. Taktéž věková skladba respondentů dle str. 51 neodpovídá věkové struktuře populace, aby mohl být dovozen závěr pro společnost jako celek. Jen na okraj je také nezbytné poznamenat, že odpovědi respondentů nejsou nikterak ověřovány a lze tak očekávat i nesprávné závěry. Za povšimnutí také stojí, že autorčin webový dotazník vyplnil minimálně jeden respondent starší 81 let.

Některé nedostatky dotazníkového šetření sama autorka hodnotí i v závěru práce, což je potřeba vnímat jako sebereflexi zohledněnou v autorčiných závěrech.

V části práce pod bodem 8 autorka zpracovala téma média a zpravodajská činnost. Nejprve popsala struktury vybraných zpravodajských pořadů, a činila závěry zejména o fakticitě, neutralitě, vyváženosti a všestrannosti, avšak bez jakéhokoli odůvodnění svých závěrů s výjimkou hodnocení všestrannosti skladby reportáží. Přesto je třeba tuto část práce vnímat veskrze pozitivně.

Na místě by bylo například možné vytvoření skladby mediálních sdělení, zejména ve zpravodajských pořadech, a dále ověření správnosti poskytnutých informací či posouzení úplnosti poskytnutých informací. Za zpracování by stálo zcela jistě i téma „fake news“.

Po obsahové stránce práce z pohledu právního nelze mít žádné podstatné připomínky.

K závěru předložené kvalifikační práce je třeba uvést, že závěr obsahuje zhodnocení stanovených cílů. Závěr práce obsahuje zejména souhrny dílčích zpracovaných částí v obecné rovině.

Předloženou práci je možné označit za lehce nadprůměrnou přehledovou studii daného tématu.

3. Formální úprava

Formální stránka práce je bez zásadních vad, práce splňuje stanovený minimální rozsah kvalifikační práce tohoto typu. Práce obsahuje seznam použitých zdrojů, kdy seznam literatury (knižních publikací) je jak reprezentativní, tak dostatečný a je řazen dle abecedního pořádku.

K formální stránce je třeba poznamenat, že závěr je zpracován v českém jazyce, resumé je zpracováno v anglickém jazyce a nejedná se o totožné texty.

Autorka se nevyvarovala drobných nedostatků jako například předložky a spojky na konci řádků. Tyto nedostatky však celkový dojem z předložené práce nikterak zásadně neruší.

4.Stručný komentář hodnotitele

Předložená práce je příkladem velmi dobře zpracované diplomové práce, která jak po obsahové, tak formální stránce splňuje požadavky na ní kladené.

5.Otázky a připomínky k vysvětlení při obhajobě

Pojednejte o právní úpravě „fake news“.

Jak se změnilo české mediální prostředí vstupem CNN do českého mediálního prostředí?

Jaký je přínos a využitelnost Vámi zpracované kvalifikační práce?

6.Navrhovaná známka

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit stupněm velmi dobře.

JUDr. Ing. Patrik Kurz, Ph.D.

V Plzni dne 27. 5. 2020